

פרשת דוד



יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א



ב' סיון תשפ"ד פרשת במדבר

יורשלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:08	19:24	19:19	19:16
20:25	20:28	20:30	20:25
20:56	20:58	20:59	20:56



הילולא דצדיקא

ב' סיון
רבי ישראל מויז'ניץ

ג' סיון
רבינו עובדיה מברטנורא

ד' סיון
רבי מנצור מרוק

ה' סיון
רבי זאב מזיטומיר

ו' סיון
רבי אברהם מרדכי אלתר
האדמו"ר מגור

ז' סיון
הושע בן בארי



תאכלו" מדד הקב"ה כל האומות ולא מצא אומה הראויה לקבל את התורה, אלא ישראל בלבד. והקשה בספר "דברי יואל" וזה לשונו- וצריך ביאור מדוע המדרש דימה את קבלת התורה לפרשת "זאת החיה"?

ונראה לי להסביר בסייעתא דשמיא על פי מה שאמרו חז"ל (ילקוט פרשה זו רמז תרפ"ד) בשעה שקיבלו ישראל את התורה נתקנאו בהם אומות העולם. אמרו מה ראו להתקרב יותר מכל האומות, מיד סתם פיהם הקב"ה. אמר להם הביאו ספר יוחסין שלכם כשם שבני מביאין שנאמר "ויתילדו על משפחותם" לכן מנאן בראש הסדר הזה אחר אלה המצוות... ואחר כך "וידבר ה' אל משה במדבר סיני שאו את ראש". שלא זכו ליטול את התורה אלא בשביל היוחסין שלהם, עד כאן.

מדברי חז"ל אלו יובן כי הסיבה לכך שזכו ישראל לקבל את התורה יותר מעמים אחרים - היא מחמת ייחוסיהן ושמירת הצניעות, מה שאין כן הגויים שאינם שומרים על ייחוסיהן. ועתה יובן מדוע המדרש מקשר בין מה שזכו ישראל לקבל את התורה למה שציווה אותנו הקב"ה שלא לאכול מאכלות אסורות, מכיוון שעם ישראל מרסנים את עצמם ואינם מתנהגים כבהמות ולכן אין ראוי שיאכלו בהמות טמאות. כמו שאמרו חז"ל "מעשיך יקרבוך ומעשיך ירחקוך" כיון שמעשיהם של ישראל כשרים - לכן נצטוו גם לאכול מאכלים כשרים, מה שאין כן אומות העולם אשר הולכים כסוס כפרד אין הבין ומתנהגים בלאו הכי כפחותים שבבהמות והחיות, ואין סיבה לאסור עליהם את אכילת הבהמות והחיות הטמאות או שאר שקצים ורמשים במטרה שיוסיפו קדושה - כי בלאו הכי טמאים הם במעשיהם וטמאים בדרכם.

נמצאנו למדים שאין דרכו של העם הנבחר כדרכם של אומות העולם, כי עם ישראל אמרו "עשה ונשמע" ומקיימים את התורה בפיהם ובלבבם והיא נטועה בתוכם. מה שאין כן אומות העולם ואף אלו שרוממות אל בגונם ומדברים גבוהה גבוהה במציאות הבורא יתברך, אך פעלם סותר את דבריהם ומתנהגים כפחותים שבבהמות.

פרשה זו ממוכה לחג השבועות - חג מתן תורה, וכמובן שבימים אלו יש להוסיף עוד ועוד בעבודת ה' על אף שכל אדם מכין עצמו לקבלת התורה במשך שבועה שבועות - בימי הספירה שהם למעשה ימי הכנה לקבלת התורה. ומכל מקום אין לזלזל בימים האחרונים של ימי הספירה וצריך להמשיך בעבודת ה' ובהכנה לפני חג השבועות. ואם אדם יזלזל בימים אלו וימעט בעבודת ה' הרי זה דומה לזוג שהתארסו והכינו עצמם לחתונה חודשים ושבועות. והנה בשבוע האחרון מזלזלים בהכנות, והחתן הגיע לחופתו בלבוש לא נאה או באיחור גדול, הרי אין זה הגון. כך בעניינינו עם כל ההכנות במשך ימי הספירה צריך להמשיך בהכנות הרוחניות עד החתן - לקדש עצמנו ולטהר רעיונו ובמיוחד בשלש ימי הגבלה שמעלתם רבה כמו שכתב החיד"א באריכות בספר "לב דוד" על גודל חשיבות שלש ימי הגבלה.

ואף הנשים צריכות להכין את עצמן ברוחניות על ידי הזהירות בצניעות ושמירת הלשון והתחזקות בשאר עניינים. ועיקר גדולתן של הנשים במה שעוזרות לבניהם ללמוד תורה וממתינות לבעליהן ובזה יש להן שכל בכל מעשי המצוות של בעליהן.

והיה רצון שנוזכה להיכנס ליום הקדוש חג השבועות בקדושה ובטהרה ובהכנה הראויה, אמן.

משניר לך מעלת ייחוסן של ישראל

"ויתילדו על משפחתם לבית אבתם" (במדבר א, יח)

כותב רש"י "הביאו ספרי ייחוסיהם ועידי חזקת ילדתם כל אחד ואחד להתייחס על השבט" עד כאן. ואמרו חז"ל שהתקנאו אומות העולם בישראל מה ראו להתקרב אלו במנין ובדגלים יותר מאיתנו, אמר להם הקב"ה- הביאו ספרי דיקונין שלכם ונמצא כל אחד אינו יודע מאיזו שפחה הוא. הרי שבפרשה זו מעלים על נס את צניעותם וקדושתם ושמירת ייחוסם של עם ישראל שהיו פרושים מן העריות, שלא כמו אומות העולם שלא שמרו על ייחוסם.

ופרשה זו נקראת בתחילת תקופת הקיץ, אשר בה בפרט יש צורך גדול בשמירת העיניים. וצריך משנה זהירות מלהיכשל ברחוב הפרוץ שלדאבון ליבנו כמעט בלתי ניתן לעבור בו מבלי להיכשל, ורק על ידי שמירת העיניים נמנע האדם מן העבירה ושומר על ייחוסו וייחוס משפחתו.

ויש להבין בפרשה זו, מדוע האריכה התורה מאוד בפירוט חשבונם וייחוסם וכן מספרם המדויק של ישראל, וגם מצינו זאת בפירוט הדגלים ובני לוי. וזה דבר תמוה שהרי גופי תורה לא נאמרו אלא ברמיזה, כמו מלאכות שבת שאיסורן בסקילה ואף על פי כן לא נאמרו אלא ברמיזה בלבד. כמו שאמרו חז"ל (שבת מט, ב) אבות מלאכות ארבעים חסר אחת, ר' חנינא אומר כנגד מלאכות המשכן, ר' שמעון בן ר' יוסי בן לקוניא אומר כנגד "מלאכה ומלאכתו ומלאכת" שכתובים בתורה ארבעים חסר אחת. הרי שכל הלכות שבת נלמדות ברמיזה, ואילו חשבון המשפחות וייחוסם - האריכה בהם התורה בפסוקים מרובים ומדוע?

ונראה לומר כי עצם העובדה שהתורה הרחיבה בסיפור ייחוסם של ישראל, מלמדת על הערכתו של הקב"ה לעם ישראל, ואת הענקת חשיבותו אליהם - כל זאת מפני צניעותם ושמירת ייחוסם כי הרי הדבר מעיד על הטהרה והקדושה ועל הצניעות שיש בעם ישראל, ולכן זכו לקרבה זו. כמו שהזכרנו לעיל בשם חז"ל כי קדושת המשפחה הוא היסוד של ישראל והבסיס לחיי תורה ומצוות ולכן האריכה בזה התורה.

ובאה התורה ללמדנו בזה לקח ומוסר על חשיבות העניין כי אין דרך התורה לקצר במקום שצריך להאריך וכבר אמר דוד המלך ע"ה (תהילים קיט, צו) "רחבה מצותך מאוד". ובמקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר ולמה הדבר דומה- לאם הנותנת לתינוקה בקבוק חלב שהרי היא אינה נותנת לו "בקיצור" דהיינו מעט מן החלב, אלא נותנת לו בשפע- בקבוק שלם למען יאכל וישבע ויתור. וכך גם בשעה שנתן הקב"ה את התורה לעם ישראל והסביר כל דבר לפרטיו ולא חסך במילים, וכן בדבר שהוא יסוד האומה כקדושת המשפחה- לפי שיש בזה חשיבות עליונה. עוד אומר המדרש רבה על הפסוק (ויקרא יג, ד) "זאת החיה אשר



פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

הכל מאת השם

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם במספר שמות כל זכר לגלגלתם" (במדבר א, ב)

לכאורה המילים "במספר שמות" מיותרים אחרי שכבר כתוב בתחילה "שאו את ראש כל עדת בני ישראל?"

רבי אריה לייב ציניץ זצ"ל, מבאר בספרו 'מולא העומר' על פי מה שאמרו חז"ל (ויקרא רבה לב, ה) שבני ישראל במצרים לא שינו את שמותם. וזה שמר עליהם מלהיטמע ולהתבולל בין הנכרים, כי שמם הוכיח עליהם שזרע ישראל המה ואין להם להתקרב אל המצריים הטמאים.

ולכן הזכיר הכתוב "למשפחתם לבית אבותם", להדגיש שהתייחסו ישראל על משפחותם ועל בית אבותם. וכיצד עלה בידם להדבק במשפחותם ובית אבותם ולבלתי התערב עם זרים, לזה אמר הכתוב "במספר שמות", משום שהם החזיקו בשמותיהם של אבותיהם במצרים.

הרב יוסף ברגר שליט"א מוסיף בשם האדמו"ר ממישקולץ שליט"א את שהוא נוהג לומר בבריתות מילה:

אנו מברכים את הרך הנימול "כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים". והפירוש הוא: כ"שם" - בזכות אותו שם יהודי שקיבל הרך הנימול בשעת הברית, "כן יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים" - זה יעמוד לו לימינו לזיכרון בכל מקום כי יהודי אמיתי הוא, עם 'שם' יהודי של אבות אבותינו הק', ויגרום לו שיוכל להמשיך בדרך התורה והיראה ולהיכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים...

רחמים מיוחדים לבעל חסדים

"איש על דגלו באותות לבית אבותם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל מועד יחנו" (במדבר ב, ב)

רמז נפלא כותב רבינו יוסף חיים זיע"א בספרו 'בן איש חי', שאותם אלו שהם מתעסקים במצוות צדקה לחונן ולפרנס אנשים דלים ורעבים, מובטחים הם, כי הקב"ה יחון אותם ויקרבה אליו ביותר.

וזאת על פי המבואר במסכת שבת (קד, א) על רמז שמות האותיות גימל-דלת, "גמול דלים". וזה הפירוש כאן בדברי הפסוק: "מנגד" - הם אותיות: "מן-גד", כלומר, מן המצוה הגדולה הזאת של "גמול דלים", אז יהיה "סביב לאוהל מועד יחנו" - יחוננו וירחמו עליו מלמעלה סביב תמיד.



במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מי יכול לעמוד בניסיון?

באחד מימי חודש אייר התשע"א, ערכתי קבלת קהל בישיבה, והייתי אמור לשהות שם עד השעות המאוחרות של הלילה.

בניגוד לכל הסבר, עלה בדעתי בשעה חמש בערך לשוב לביתי. דבר בלתי מובן כלל בשעה שאני אמור לשהות שעות רבות בישיבה בקבלת קהל ובזיכוי הרבים. וכך ממחשבה למעשה, נפנית לשוב לבית. כשעליתי במדרגות הבניין נתקלו עיני בשלושה אנשים היורדים למולי. לא ייחסתי חשיבות מרובה לכך, אולם כשהגעתי בסמוך לדלת - התחוור לי מה שאירע. דלת הבית הייתה פתוחה לרווחה, ומיד הבנתי שגנבים פרצו לביתי...

וכך קישרתי את מה שראו עיני דקות ספורות קודם, שהאנשים אשר ירדו במדרגות הבניין הם אלו שכנראה הייתה ידם במעל. אולם בחסדי שמים הם לא הספיקו ליטול מאומה כי אחד מהם עמד בחלון, ודיווח להם שאני עושה את דרכי הביתה וכך הם נמלטו על נפשם מיד. וראיתי בזה את השגחת ה' יתברך עלי שנתן בליבי מחשבה באופן מפתיע לקום ממקומי ולשוב הביתה. וברוך ה' נתקיים בי הפסוק (בראשית לג, יח) "ויבא יעקב שלם" - שלם בגופו, שלם בממונו שלם בתורתו. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי.

כמובן שכמתבקש על פי חוק, הגיעו לאחר האירוע שוטרים רבים אל הבית, על מנת לחקור את פרטי המקרה ולקחת סימני זיהוי. כשערכו חיפוש בבית שאל אותי השוטר "כיצד ייתכן שאין לכבוד הרב מכשיר טלוויזיה בבית?", וכידוע שבצורת נדיר למצוא בית שאין בו את המכשיר הנתעב הזה.

נענית ואמרת לשוטר "וכי לשם מה אני זקוק למכשיר זה, האם בכדי לראות מיני תועבות למיניהן. שפיכות דמים עבודה זרה וגילוי עריות המשחיתים את הנפש ומכלים את הנשמה, הרי אתם בתוקף תפקידכם כשוטרים - יודעים היטב כמה אנשים חוטאים ומסוכנים מסתובבים ברחוב, וברור שאת מעשיהם הנלוזים הם למדו מכל מיני תוכניות תועבה שראו במכשיר הזה".

השוטרים עמדו והנהנו בראשיהם בהסכמה גמורה לדברי. בעיני חלק מהם אף עלו דמעות והם סיפרו לי בכאב רב על בעיות חינוך קשות בהם הם מתמודדים עם ילדיהם בעקבות הצפייה במכשיר הפסול הזה.

וכשהגישו לפני השוטרים דף שאלון, וביקשו שאמלא בו הצהרה על החפצים שנגנבו מן הבית, אמרתי להם כי ברוך ה' לא נגנב מאומה מן הבית. ואז פנה אלי אחד מן השוטרים ואמר בחיון "זו לי הפעם הראשונה שאני שומע על אדם שנערכה פריצה בבית, ומנגד הוא מצהיר שלא נגנב מאומה. הרי ביכולתך לטעון שנגנבו מבייתך חפצי ערך רבים, ותקבל החזר מלא מחברת הביטוח". והוסיף "כך נוהגים אנשים רבים..."

נדהמתי מעצם הרעיון וענית "האם ייתכן שבעד בצע כסף אשקר?! הלילה לי מעשות זאת, הרי תורתנו הקדושה אוסרת עלינו להוציא דבר שקר מפינו. ויותר מזו - עלול להיגרם חילול שם שמים נורא ממעשה שכזה. הרי בוודאי יתבעו את הגנבים על מה שלקחו והם במקביל יודו שלא גנבו מאום כפי שאכן היה. נמצא אפוא שהצהרתי הייתה שקרית. ואיך אעשה הרעה הזאת לאלוקים!?"

השוטרים לא יכלו להסתיר את התפעלותם הרבה מדברי, וברוך ה' זכיתי ונתקדש שם שמים על ידי. וכמובן שעבורי הדבר לא היווה כל ניסיון כלל ועיקר, כי אדם המנהל את חייו על פי אורח תורה ומצוות יודע שכך עליו לנהוג. מחשבותיו דבוקות בבורא יתברך ובתורתו, ותמיד הוא ממלא אחר רצון ה' יתברך. לא הכסף והזהב הם אלו העומדים לנגד עיניו, כי אם ציווי הקב"ה ומאמין הוא בבירור שגם במסתרים עין ה' יתברך צופה ומביטה עליו. על כן ירא וחרד הוא לנפשו מלחטוא. אולם מי שטרם זכה, והוא מרוחק מחיי תורה ומצוות - כל ניסיון קל וקלוש נראה בעיניו קשה עד למאוד, שזקוק הוא לכוחות בלתי אפשריים כמעט כדי לצלוח אותו ולעברו, היות ואין בידו תורה, אין לו את הכלים הדרושים בהתמודדות מול היצר הרע.



נצור רשונך

לשמור שלא יגיע היזק

אף על פי שקבלת לשון הרע (כלומר להחליט בלבו שהדבר אמתי) אסור מן התורה, מכל מקום אמרו חז"ל שלחשוש אמנם צריך.

ביאור הדבר, שהשומע צריך לקבל את הדבר בדרך חשש בעלמא, ורק כדי לשמור את עצמו ממנו שלא יגיע לו היזק על ידו.



דברי חכמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

מדוע הפסיק האברך ללמוד עם העו"ד?

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני" (במדבר א, א)

ומה איכפת לנו היכן דיבר ה' עם משה? דרשו חז"ל שיש בזה ענין ללמדנו "בג' דברים ניתנה התורה: באש ובמים ובמדבר - מה אלו חנים לכל באי העולם כך דברי תורה חנים הם".

מעשה נורא מובא בספר 'כאיל תערוג' על אברך בכולל פוניבז' שהיה דחוק בפרנסה, והיה לו כוח להנעים דברי תורה על שומעיהם, ולכן למד בין הסדרים עם ילדים מכיתות גבוהות ובחורים מישיבה קטנה.

יום אחד הציעו לו שישנו עו"ד דתי שרוצה למסור שיעורים בבית כנסת, וכמובן אינו יודע ללמוד, לכן הוא מוכן לשלם למישהו שיכין איתו שיעורים. כמובן המושגים של העו"ד הללו בתשלום היו כמו שעה של עו"ד ולא של אברך.

אותו אברך קבע עמו לימוד של שעתיים פעם בשבוע, והיה מכין לו כל פעם שיעור אחר, מתוך איזה מערכה של רבי שמיאל רוזבסקי או של רבי אלחנן וסרמן וכדומה, דברי תורה ערבים, ומאותה פעם בשבוע קיבל הרבה יותר ממה שקיבל מהאברכים שלמד עם בניהם כל השבוע, ושמוח שיכול לנצל את בין הסדרים ללמוד תורה ולא צריך לבזבז זמן ללמוד עם צעירים.

בסיום החודש הראשון כשקיבל את הכסף, באותו לילה הניח את המשקפיים ליד המיטה כרגיל, אך הם נפלו ונשברו. לאברך דגן היו לו עדשות יקרות מאד, ועלות התיקון היתה בדיוק בסכום שקיבל מהעו"ד.

למעשה היתה לו הרגשה קשה עם העו"ד, מהגישה שלו לתורה. כל פעם כשהיה אומר לו את ביאור דברי הרמב"ם למשל, היה העו"ד אומר: "בטוח שהרמב"ם לא חלם על זה, אך אין ספק שמדובר כאן ברעיון מבריק מה שאתם מכניסים ברמב"ם, ואני יאמר זאת בשיעור". אך עם כל זה האברך הנ"ל המשיך להכין את השיעורים עם העו"ד, שהרי זה היה סכום גבוה מאד ובזכות זה יוכל ללמוד בנחת.

עבר חודש נוסף ושוב קיבל סכום גבוה במזומן. הגיע לביתו ונודע לו שאשתו ניקתה היום את התריסים, וכשהזיזה תריס אחד הוא נפל למטה ורק בנס לא הרג מישהו. עלות התיקון - באותו סכום שקיבל מהעו"ד!

ראה שהדברים עולים מדרגה, כבר סכנת נפשות, והחליט שצריך להיכנס לראש הכולל מרן הרב שטיינמן זצ"ל, ולשאול מה ההסבר. מרן שמע את הסיפור בכובד ראש, את כל השיקולים, את השיח של העו"ד, ואמר לאברך:

"כשמלמדים מישהו תורה יכולה להיות לזה אחת משתי סיבות. לפעמים זו תועלת ללומד, אפילו שלכאורה אין כאן תועלת למלמד, כגון שלומדים עם ילד או בעל תשובה מתחיל, שלכאורה אין כל תועלת לימודית למלמד, אך ללומד זו תועלת. ואז צריך ללמד והקב"ה נותן שכר שמתעלים במקום אחר. ולפעמים זו תועלת למלמד, כגון כשאומרים שיעור בפני אנשים שלא כל כך מקשיבים, או לחילופין שיכולים גם ללמוד לבד לא פחות טוב, אך למלמד זו תועלת, הוא מכין ויוצא ברוך. וזו גם סיבה ללמד.

אך אם אין תועלת לא ללומד ולא למלמד, והתועלת היחידה היא כסף - בשביל כסף לא לומדים תורה. במקרה שלך העו"ד שאינו מאמין שזו תורת אמת, לא יכולה להיות לו מזה שום תועלת, ולך גם אין תועלת. אם כך תפסיק".



בדרכי אבות

פרקי הדרכה ממשנתו של הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א על מסכת אבות

כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא

פרק שישי

"גדולה תורה יותר מן הכהונה". ידוע מה שסיפרו בגמרא (יומא עא:): מעשה בכהן גדול עם הארץ אחד שיצא מבית המקדש במוצאי יום הכיפורים, וכל העם הלכו אחריו ללוותו. כיון שראו את שמעיה ואבטליון הולכים, עזבו אותו והלכו אחריהם.

ואמרו לענין צדקה (הוריות יג, א) ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ, וזאת אף על פי שמצות עשה מן התורה לכבד את הכהן, שכמו שנאמר (ויקרא כא, ח) וקדשתו, ודרשו חכמינו ז"ל "וקדשתו לכל דבר שבקדושה, לפתוח ראשון לקריאת ספר תורה, ולברך ברכת המזון ראשון, ולטול מנה יפה ראשון". מכל מקום כאשר הכהן הוא עם הארץ, התלמיד חכם קודם לו. ואנחנו רואים שהתורה מכפרת אפילו בזמן שאין לנו כהונה וקרבות, כמו שאמרו בגמרא (מנחות קי). "כל העוסק בתורת חטאת, כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם, כאילו הקריב אשם".

ומן המלכות. הנה מצינו אצל דוד המלך ע"ה (מו"ק טז, ב) בשעה שהיה יושב בישיבה לפני רבו, לא ישב על גבי כרים וכסתות, אלא היה כופף ידיו ורגליו ביחד ויושב לארץ, לפי שבעה שלמד תורה הכניע את עצמו מתחת לה, ואף על פי שהיה מלך.

ומצות עשה על המלך שיכתוב לו ספר תורה, ויקח אותו עמו בכל מקום שהוא הולך, כמו שנאמר (דברים יז, יט) "וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את ד' אלהיו לשמור את כל דברי התורה הזאת". ואמרו חכמינו ז"ל (סנהדרין כא:): יוצא למלחמה - מוציאה עמה, נכנס - הוא מכניסה עמו, יושב בדין - היא עמו, מיסב - היא כנגדו. והטעם, כדי שכל מעשיו יהיו לפיה התורה, ואין המלכות למעלה מן התורה, רק כולה נכנעת תחת חוקי התורה.

וסיפר לי כ"ק אבא מארי זיע"א, שפעם בא הצדיק רבי חיים בנינישתי זיע"א למרוקו, ובא לקבל את פני הסבא כ"ק רבי יהודה פינטו זיע"א, אביו של כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ונהג בו כבוד גדול. וכאשר חזר לירושלים שלח לו מאז כסף. פעם שאלו אותו תלמידיו: למה רבינו מכבד כל כך את הצדיק רבי יהודה פינטו זיע"א, הרי גם לרבינו יש זכות אבות, ומדוע כבודו מתבטל כל כך בפני רבי יהודה פינטו?

וכן השיב להם הצדיק: "רק מי שיש לו זכות אבות יודע להעריך באמת זכות אבות, ולפי שיש לי זכות אבות, אני מכיר ומעריך את זכות האבות שיש לו לרבי יהודה, ולכן אני מתבטל בפניו".



במרה מפטיריץ

הפטרת השבוע: "והיה מספר" (הושע ב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מבשר הנביא הושע, שמספר בני ישראל ירבה ויהיה כמו חול הים אשר לא ימד ולא יספר, שהוא מענין הפרשה ותחילת 'ספר הפקודים' שמוזכר בו מפקד וספירת בני ישראל.



קיום לדמותה של אשת חיל בישראל

הִיְתָה פְּאֵינִית סוֹחֵר

ה'חווה מלובלין' רבי יעקב יצחק הלוי הורוויץ זצ"ל, נודע בדברותיו חוצבי הלהבות על הזהירות שיש לנקוט בכל הליכות האדם.

כידוע, החווה מלובלין גיבש שיטה עיונית מקורית אותה למד ממוריו המגיד רבי דב בער ממזריטש ורבי אלימלך מליז'נסק זכר צדיקים לברכה, והוסיף עליה ממדים חדשים והעמיק בה מניסיונו המעשי.

מאורע מסעיר שאירע בעיירה בלובלין, הביא אותו ללמד את החסידים מוסר השכל שיש ליטול מהסוחרת הממולחת שנתגלתה.

בעיירה היה סוחר תכשיטים מפורסם שכל בני העיר רכשו אצלו ממוגון תכשיטיו שיצא להם שם ותהילה ביופיים המיוחד ואיכותם המשובחת.

באחד הימים נכנסה לחנותו אשה הדורה, שניכר עליה כי היתה עשירה ביותר, והחלה לבחור תכשיטים רבים ומגוונים שערכם לא יסולא בפז.

הסוחר, שידע כי מדובר בבעלת אמצעים שלח אף את אחד ממוכריו לסייע לה לבחור חלק מהיהלומים, וכשרק סיימה את חיפושיה החלה האשה פונה לכיוון הדלת כשבידה צרור של תכשיטים יקרי ערך.

מכיוון שכן פנה אליה המוכר ושאל אותה בענין התשלום המגיע לו על התכשיטים, והיא משיבה על אתר שאין לו ממה לדאוג; בעלה העשיר, רופא דגול, חייב לראות את התכשיטים שהיא בחרה לעצמה "ואם תכשיטים אלו ימצאו חן בעיניו הוא ישלם לך את מלא הסכום שמגיע לך..."

המוכר חשש מהסכום שכוזה, אך היא הרגיעה אותו באומרה: "אם הנך דואג, בא עמי לביתי, שם תוכל להסדיר את העניין בזריזות, אשמש לך אני כערבה על הסכום שתקבל מבעלי שבדואי ישמח לראות את התכשיטים היפים הללו".

הסוחר הרהר קמעא ואחר כך ביקש ממוכריו להישאר בחנות ולהסדיר את עסקיו, ואז נפנה לצאת עם האשה לביתה. הם הגיעו אל אחד מבתיה המפוארים של העיר, ולאחר שעברו דרך מחסומים ופתחים לרוב נכנסו לבית. הסוחר התבקש לשבת ולהמתין אל לבעה"ב שיתפנה מעיסוקיו... הוא יושב וממתין אך הזמן הולך ומתארך ולא קורה דבר.

בצר לו פנה לאחד המשרתים ושאל אותו היכן נמצא בעל הבית, והוא מצביע לו על סוף המסדרון בדלת הפינתית, והמוכר שם פעמיו לעבר המקום, הוא נוקש חרישית על הדלת ומורשה להיכנס.

לאחר דקות מספר נפנה הרופא המבוגר, שעיסוקו היה באבחון מדויק של חולי נפש שונים שהיו בטיפולו ושאל את המוכר לפרש הגעתו. והוא מספר לו את סיפור המעשה, ורומז לו ברורות כי הוא מצפה לסכום המגיע לו.

הרופא משיב לו, כי אכן שמע מרעייתו כי יש אדם חולה שאמור לבוא אליו, שהוא הוזה וחושב כל העת שחייבים לו ממון, אף חושב עצמו לעשיר למרות היותו דל, אף חושב כי אשתו חייבת לו סכום כסף גדול... אך אמר הרופא - לפני שאוכל לטפל בך, אצטרך לשאול אותך מספר שאלות.

סוחר התכשיטים לא האמין למשמע אוזניו. הוא החל לצבט את עצמו על מנת להיווכח אם חולם הוא, והרופא ממשיך ומפרט לו את דרכי הפעולה הנצרכים במקרים קשים שכאלו. הוא החל קולט עד היכן נפל ועל מה סמך, וכמעט נופל מתעלף...

סיים הצדיק את סיפור המעשה באומרו, שכל אשה יכולה להיות אשת חיל הסוחרת עבורו במצוות, אך לעתים נופלים אנו בפח של האשה, ונותנים את כל הסחורה הטובה שבידינו לאותו יצר רע שטמון בה, שמבקש מאתנו למכור לו זאת תמורת אסמכתאות שונות וערבויות מופקפקות, ורק לאחר זמן מגלים אנו את התרמית שנקרתה בסולם העלייה בדרכנו.

כמו ים סוער

הדמיון של אשת החיל לאוניה, יוכל להתבאר גם על פי מה שאמר כ"ק מרן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל לכ"ק מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, על דברי חכמינו ז"ל (סוטה ב, א) "וקשין לזווגן כקריעת ים סוף" והעולם טועה לחשוב כי הקושי מתבטא רק בתחילה על מציאת הזיווג, אולם על האדם לדעת כי אין הקושי רק לאותה שעה בלבד עד שימצא את זיווגו, אלא במשך כל ימי הנישואין ישנו קושי לזיווג להמשיך ולהתקיים בין אדם לאשתו ממש כקריעת ים סוף.

כל יום ויום בחיי הנישואין, אמר כ"ק רבי משה אהרן זיע"א, הוא כחיים חדשים, לכן דימו זאת חז"ל לקריעת הים שהוא סוער ויש בו גלים לרוב.

ואם האדם לא יתייגע לשחות נכון, או לתמרן את האוניה כהוגן, הרי שהוא מיד יטבע בין גלי הים הסוערים.

וכך הם פני הדברים בין אדם לאשתו - עד כמה יש לנו להתגבר על הגלים שהם המהמורות והקשיים של בני הזוג עד שיקרע מהם הריב וישכון ביניהם השלום.

וכך כל דרך חיי הנישואין רצופה היא בגלים ומכשולים, וצריך האדם להתייגע ולעבוד על עצמו עבודת קודש שהיא עבודה יום יומית בשיפור המידות ובתיקון המעשים, ורק אז יצליח בסיעתא דשמיא ויעלה זיווגו יפה.

וכן הוא הענין בעבודת קודשא בריך הוא, עבודת ה' - יש להשקיע בעבודה קשה ומאומצת, עבודת משא עם עמל וטרחה ולהרגיש את עול מלכותו יתברך עלינו, ואז מובטחת לאדם עלייה וגדלות רוחנית הן בתורה והן ביראת שמים.

מעניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001 • עברית +972585207103 • +541141715555

שעמו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.



שמעו ותחי נפשכם